

“Aan een catalogus van driehonderd songs zal ik op mijn sterfbed weinig hebben, aan het feit dat ik drie kinderen heb wel

DeMorgen. WOENSDAG 04/08/2021

Netflix naar rechter voor Epstein-docu

De makers van documentaire Jeffrey Epstein: Filthy Rich en Netflix hebben een **tegenaanklacht ingediend tegen Alan Dershowitz, een bekende Amerikaanse advocaat**. Hij klaagde eerder dit jaar Netflix en de makers aan omdat hij in de serie wordt neergezet als iemand die zich seksueel heeft misdragen. Dershowitz vraagt een schadevergoeding van 80 miljoen. Netflix, showrunner Lisa Bryant, producer Joe Berlinger en de twee productiemaatschappijen achter de docu beschuldigen Dershowitz er nu van dat juist hij zich schuldig heeft gemaakt aan laster en intimidatie door met de rechtszaak te beginnen. (ANP)

Mu.ZEE heeft Facebook-pagina terug

Twee weken lang was de Facebook-pagina van Mu.ZEE verdwenen. Een foto van Constant Permeke die aan een van zijn naaktsculpturen werkt was genoeg voor Facebook om de pagina van het museum in Oostende te blokkeren. 'Naaktcensuur', klonk het.

Tijdens de ban probeerde het moderne kunst museum herhaaldelijk contact op te nemen met Facebook om het gesprek aan te gaan en de blokkering ongedaan te maken. Toen daar maar geen reactie op kwam, stuurde Mu.ZEE maandag een persbericht uit. De persaadacht die daarop volgde, heeft volgens Mu.ZEE de doorslag voor de deblokking op dinsdag gegeven.

Mu.ZEE is niet het enige museum dat het al aan de stok kreeg met de strenge en vaak onduidelijke richtlijnen van Facebook. "De culturele censuur van Facebook maakt het voor de musea niet gemakkelijk," laat Mu.ZEE weten in een persbericht. Daarom laten ze de kwestie daar nog niet los: "In de volgende weken blijft Mu.ZEE proberen in contact te komen met Facebook. Artistieke censuur leidt tot vertekening en verarming. Daarom zal Mu.ZEE meer dan ooit blijven ijveren voor het zo breed mogelijk delen van kunst met zo veel mogelijk mensen, ook via sociale media." (SSTA)

Interview. Theatermaker Chokri Ben Chikha en oud-journalist Hugo Camps begraven oude traditie

'Journalistiek moet anders'

Hugo Camps en Chokri Ben Chikha. 'Wat Hugo en ik gemeen hebben: we maken het onszelf niet graag gemakkelijk.' © THOMAS NOLF

'Ja, ik zet een oude, witte man in de schijnwerpers. Maar het is nodig dat we onze geschiedenis begrijpen.' In *Testament van een journalist* onderzoekt theatermaker Chokri Ben Chikha heden en verleden aan de hand van journalistiek icoon Hugo Camps.

CISKA HOET

Ach, ik voel me net een miserabel, armtierig mannetje van honderdentien", verzucht Hugo Camps (78) terwijl hij zich moeizaam naar onze tafel beweegt. Zelfs als het journalistieke monument zijn broze gestel vervloekt, drukt hij zich erudiet uit. Wanneer hij even later een sigaret opsteekt en pal op de middag een wodka bestelt terwijl hij in precies geformuleerde zinnen over zijn loopbaan vertelt, wordt duidelijk waarom Ben Chikha zo door hem gefascineerd is.

Nochtans is het op het eerste gezicht minstens curieus dat deze tegendraadse theatermaker een voorstelling maakt die vertrekt vanuit een figuur als Camps. Als een van de eerste makers van kleur die een plekje wisten te bemachtigen in de Vlaamse theatercanon, mag je Ben Chikha gerust een pionier noemen van het dekoloniseringstheater. Camps daarentegen, wordt als oud-oorlogsverslaggever, ex-hoofddirecteur van *Het Belang van Limburg* en voormalig sportjournalist makkelijk geassocieerd met

een praktijk uit het verleden.

"Natuurlijk zou het meer voor de hand liggend zijn om iemand als Nelson Mandela of Che Guevara als uitgangspunt te nemen voor een voorstelling," zegt Ben Chikha daarover, "maar ik vind het niet interessant om in mijn eigen bubbel te blijven zitten. Dat is trouwens iets wat Hugo en ik gemeen hebben: we maken het onszelf niet graag gemakkelijk." (lacht)

De voorstelling bestaat uit een laatste avondmaal om het einde van de journalistiek te vieren. Wat bedoelen jullie?

Ben Chikha: "Ik plande iets te doen rond mensenrechten en Hugo zou daarvoor de tekst schrijven. Maar toen onze dramaturge Sietske de Vries en ik hem hoorden praten over zijn werk, beseften we al snel dat hij alles incarneert waarover ik het wilde hebben. Niet op een letterlijke manier, maar ik vind het boeiend om te zien hoe gespleten hij is: er is die gedreven idealist, maar ook de fascinatie voor de macht. Hij wilde impact hebben met zijn geëngageerde journalistiek, maar zat tegelijk op schoot bij politieke tenoren als Willy Claes, Jean-Luc Dehaene en Guy Verhofstadt."

Camps: "Ik zou mezelf beliegen mocht ik dat ontkennen. Je mag die band met politici gerust als een vorm van hoereren bestempelen. En dan is de vraag of alles uitgaat of dat je je slipje aanhoudt. (monkelt) Ik ging voor die laatste optie. Vormen van zelfcensuur waren onvermijdelijk, al

schaamde ik me er ook voor. Alleen is het moeilijk om én deel uit te maken van zo'n elitetransje én je er onafhankelijk toe te blijven verhouden. Ook al probeerden we onze job screen uit te voeren, we waren toch ook collaborateurs."

En het tijdperk van dat soort van journalistiek is nu voorbij?

Ben Chikha: "Niet alleen stonden journalisten toen dicht bij de politiek, de media waren verzuimd terwijl je nu met sociale media zit en dagbladen verbonden zijn aan bedrijven en commercie."

Camps: "Ik vind het jammer om te zien hoe er onder kranten en tijdschriften tegenwoordig een opbod ontstaat bij pakweg een moordpartij. Dat kan toch niet? Ik vind dat de journalistiek zichzelf moet heruitvinden en terug moet gaan naar de essentie: nieuws halen en het tot de deadline actualiseren en verbeteren."

Jij vindt dat er vandaag te negatief wordt gekeken naar het tijdperk waarin jij de journalistiek bedreef.

Camps: "Wel, ik ben zeker niet trots op de verzuijing en ik heb geen goed woord voor de hypocrisie en de absolute macht van de CVP uit die tijd, maar in de jaren 60 en 70 had je wel nog beschavingscriteria waar we vandaag uit zouden kunnen leren. De hedendaagse politiek moet gezuiverd worden van de leugen en we moeten kunnen teruggrijpen naar een groter ideaal. Vroeger was er meer houvast, nu slaat de ontheemding wild toe en zijn we identiteitsloze schimmen geworden van onszelf. Helaas zoeken mensen hun toevlucht bij politieke partijen die enkel opportunisme en cynisme te bieden hebben. Wat dat betreft leefde ik wel degelijk in een bevoorrechte tijd."

Ben Chikha: "De vraag lijkt me vooral welke goede dingen je meeneemt en wat je achterlaat. Want de verwijten aan de vorige generatie zijn niet zomaar onterecht. Kijk maar naar het klimaat of migratie. En ook wat betreft de positie van vrouwen hoeft de klok wat mij betreft absoluut niet teruggedraaid te worden."

Is dat het doel van deze voorstelling: leren uit het verleden?

Ben Chikha: "Ik weet dat niet iedereen begrip heeft voor het feit dat ik een witte man centraal stel, maar de voorstelling gaat ook over hoe je je kan onttrekken aan scheve machtsrelaties en hoe je zand kan strooien in de machine. Op scène wordt dat ingevuld door de jonge spelers Maxime Waladi en Manou Selhorst. Ik denk dat emancipatorische bewegingen inspiratie kunnen halen bij iemand als Hugo - ook uit zijn fouten, want ik ga hem niet bewieroken. Maar zonder historisch inzicht dreigen we onszelf alleen maar te herhalen. Ik vind het nodig om die zoekende mens in beeld te brengen en denk dat we iets kunnen opsteken van de kwetsbare manier waarop hij reflecteert over zijn verleden."

Vanaf vandaag op TAZ. actionzoohumain.be

'Ik vind het jammer hoe er onder kranten een opbod ontstaat bij pakweg een moordpartij. Dat kan toch niet?'

HUGO CAMPS
OUD-JOURNALIST